

A whimsical winter scene with a large tree, a squirrel, a mouse, a bird, and a deer. The tree is covered in snow, and a small blue bird is perched on a branch. A squirrel and a mouse are sitting on a snow-covered branch, with the squirrel holding a red gift box. A small deer is standing in the snow in the foreground. The background is a light blue sky with falling snow. The title 'Hotel v srdci lesa' is written in gold, and the subtitle 'NAJVZÁČNEJŠÍ DAR' is written in blue. The author's name 'Kallie George' and the illustrator's name 'Ilustrovala Stephanie Graegin' are at the bottom. The publisher's name 'Albatros' is at the very bottom. A small gold heart is on the tree trunk.

Hotel v srdci lesa

NAJVZÁČNEJŠÍ DAR

Kallie George

Ilustrovala Stephanie Graegin

Albatros

Hotel v srdci lesa 2

Najvzácnejší dar

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Kallie George

Hotel v srdci lesa 2: Najvzácnejší dar – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hotel v srdci lesa

NAJVZÁCNEJŠÍ DAR

Kallie George

Ilustrovala Stephanie Graegin

Albatros

Kallie George: Heartwood Hotel: The Greatest Gift
Copyright © 2017 by Kallie George
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC
Illustrations copyright © Stephanie Graegin
Translation © Jana Vlašičová, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4290-0
ISBN e-knihy 978-80-566-4275-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Pre Vikki

– K. G.

Pre Theresu a Sophiu

– S. G.

OBSAH

1	Zimný spánok v <i>Hoteli v srdci lesa</i>	9
2	Večera na počesť svätého Spachtoša	19
3	Jej kráľčia excelencia	32
4	Syrový koláč	43
5	Sochy zo snehu.....	55
6	Ranná porada	68
7	Jeleň a dvere	75
8	Námesačníci znova na scéne.....	87
9	Tieň v sklade	98
10	Domov Williama Hooda.....	106
11	Polnočné maškrtenie.....	120
12	Najvzácnejší dar.....	134
13	Uviaznutá zásielka.....	140
14	Záchrana	147
15	Sviatok svätého Prebudenca	157
	Podakovanie.....	173

ZIMNÝ SPÁNOK V HOTELI V SRDCI LESA

Za oknami *Hotela v srdci lesa* potichučky padal sneh. Bol to ospalý sneh – taký, ktorému chvíľu trvá, než dopadne na zem. Myška Mona ho pozorovala spoza okienka v spoločenskej sále, opierala sa pritom o rúčku na metle, vyrobenej z púpavy. Bolo tam také ticho, že takmer počula, ako vločky dosadajú na zem.

Večera na počesť svätého Spachtoša sa konečne skončila. Jedlo bolo zje-
dené, pesničky dospievané

a darčeky od pána Lesného porozdávané. Všetci hostia dostali malé, sladko voňajúce vankúšiky naplnené bylinkami a levanduľou, ktoré im pomôžu prespať celú zimu.

Teraz už všetci zaliezli do postelí – svišť, zopár ropúch, korytnačky, lienky a tolko čipmankov, že ich len málokto dokázal porátať.

Na zimný spánok sa uložil aj pár ježkov – manželia Higginsovci. Pán Higgins pracoval v hoteli ako záhradník a pani Higginsová ako správkyňa. Mohli si zdriemnuť, pretože počas zimných mesiacov sa v hoteli ubytovávalo len pár hostí, ktorých sa zimný spánok netýkal. Väčšina zvierat v Papraďovom lese – či už zimu zvykli prespať, alebo nie, zostávala doma.

Hotel v srdci lesa sa len nedávno stal Moniným domovom a ona ho zbožňovala – od srdiečka vyrytého pri vchode až po balkón na najvyššom konári s výhľadom na hviezdy. Veľmi rada mala aj svoje nové priateľky – veveričku Tilly, ktorá

tu pracovala ako slúžka, a speváčku – lastovičku Sibylu.

Tilly tvrdila, že zimná sezóna býva nudná, ale Mone to neprekážalo. V *Hoteli v srdci lesa* pracovala len niekoľko mesiacov – odvtedy, čo na jeseň celá premočená a ustráchaná prekročila jeho prah. A aj keď tu bola krátko, už sa jej podarilo ochrániť hotel pred vlkmi a získať preň tú najlepšiu recenziu v *Denníku Borovica*. Hoci bola na to hrdá, tešila sa, že si v zime konečne odpočinie a v krbe si opečie zopár žaludov.

Mona ich vôňu zacítila už teraz. Šírila sa z kuchyne pod spoločenskou sálou. Zamestnanci oslavovali až po hostoch a Mona sa už nevedela dočkať spoločnej večere..

V žalúdku jej zaškvrkalo, ale vrátila sa k svojim povinnostiam, dokončila zametanie, vyprázdnila zmeták plný motúzikov a zvyškov z rozbaľovania darčiekov do vedierka. Motúziky sa ešte dali použiť, preto ich bolo treba zaniest' do skladu.

Vedierko bolo také ťažké, že ho nedokázala zdvihnúť. Bude musieť poprosiť Tilly o pomoc.

Mona sa ju práve vybrala hľadať, keď začula na chodbe akýsi hlas.

„Ach, tieň, čo to vravíš? Prípitok na tvoje zdravie? Samozrejme! Na zdravie!“ Chvíľu bolo ticho a potom sa ozvalo gľgnutie, mľasknutie a šťastný povzdych.

Mona ten hlas poznala. Bol to svišť – pán Gibson. Už mal byť dávno v posteli!

Našla ho rovno pred spoločenskou sálou – civel na svoj tieň na stene.

„Pán Gibson, ako vám môžem pomôcť?“ spýtala sa Mona.

„Ach! Slávnosť sa už skončila?“ Svišť sa otočil k myške. V jednej packe držal malý voňavý vančúšik a v druhej akýsi pohár. Ťufák mal lesklý a lepkavý od medu.

„Áno, skončila sa už dávnejšie, ale ak ste ešte hladný, nájdem vám niečo pod zub,“ povedala

Mona. Vedela, aké je dôležité, aby sa zvieratká pred zimným spánkom dobre najedli.

„Je to od teba veľmi milé. Zamestnanci *Hotela v srdci lesa* sú takí starostliví. Dokonca od vás dostávame darčeky,“ povedal a zatriasol pritom levanduľovým vankúšikom. „Ale netreba, som plný,“ povedal a potľapkal sa po brušku. „Dokonca aj môj tieň je plný.“ Potom sa zachichotal a silno zazíval. Skôr ako sa Mona nazdala, zaspal v stoj!

Mona sa usmiala a oprela metlu o stenu. „Podťe,“ povedala a nežne ho zobudila. „Podťe, uložíť vás do postele.“

„Ach, si taká milá, taká veľmi milá,“ opakoval pán Gibson.

Svišť sa ospalo potácal za Monou po chodbe, cez vstupnú halu až ku schodom. Neustále si čosi mumlal: „Ach, tieň, podť aj ty. Posteľ je dosť veľká pre nás oboch.“

Jeho aj Monin tieň ich nasledovali popri kuchyni, pracovní aj popri spálňach zamestnancov až

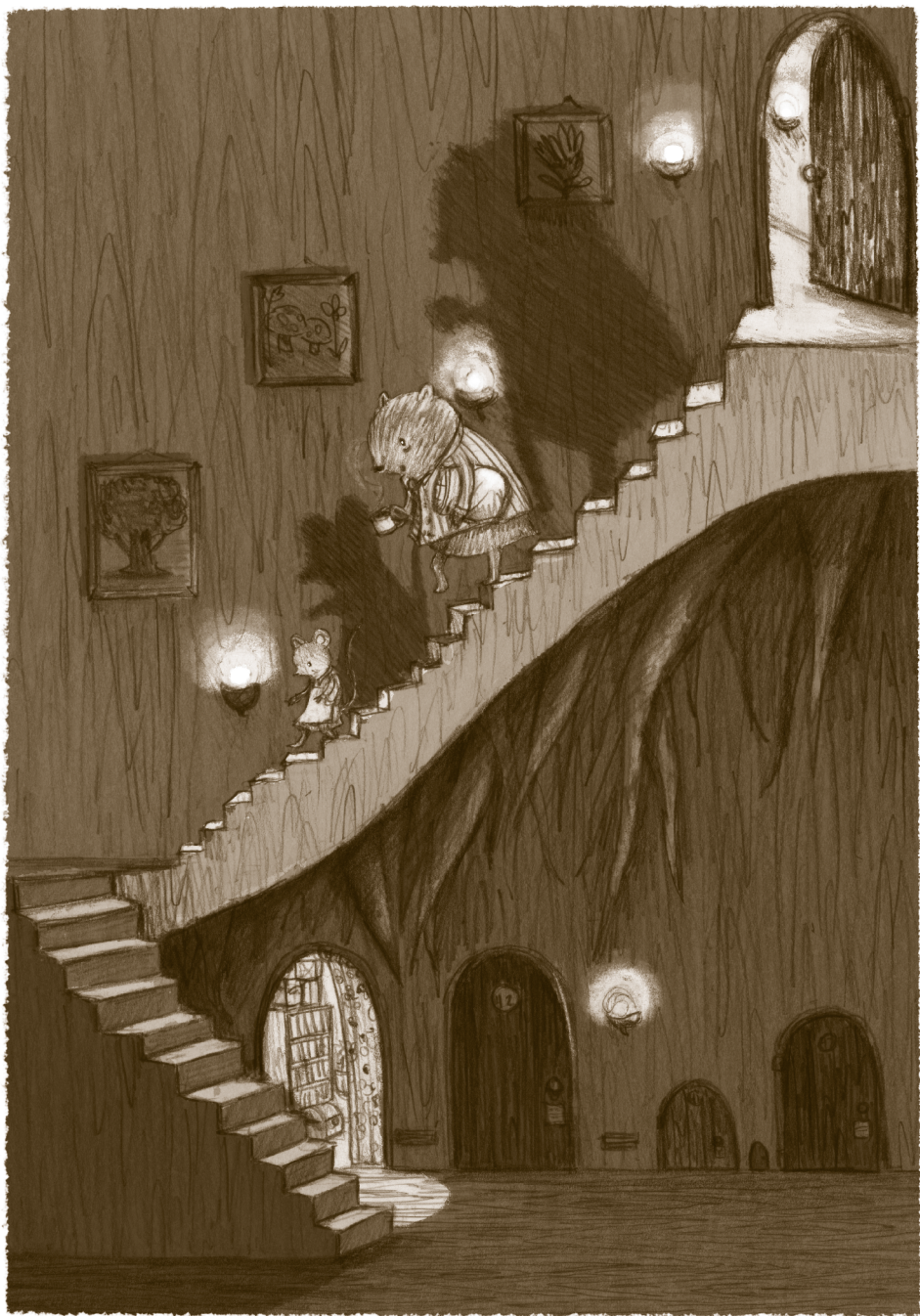
k izbám hlboko pod zemou, vybudovaných medzi koreňmi stromu, v ktorom bol vybudovaný *Hotel v srdci lesa*.

Chodba bola v tejto časti tmavšia, zemitejšia a chladnejšia. Boli tu vybudované prieduchy, ktoré sem privádzali vzduch zvonka, aby udržiavali izby v primeranej teplote. Ak by tu bolo príliš zima, hostia by sa nevyspali. Keby tu bolo priteplo, hostia by si mohli myslieť, že už prišla jar, a prebudili by sa príliš skoro.

Zdalo sa, že už všetci spia. Chodbou sa ozývalo chrápanie – od tenučkého po burácavé. Mona viedla pána Gibsona po chodbe, prešli okolo skladu a popri rôzne veľkých dverách – všetky boli pozatvárané. Na každej kľučke visela malá tabuľka s nápisom *Nerušit' až do jari*.

Iba na dverách do izby pána Gibsona bola tabuľka obrátená opačne a stálo na nej: *Už som sa zobudil, prosím, upracte mi izbu*.

Mona zaviedla svišťa dnu.

Izba bola jemne osvetlená lampičkou a na stenách kde-tu viseli obrázky spiacich zvieratiek. Tak ako vo všetkých izbách určených na zimný spánok aj v tejto zaberala posteľ takmer všetok priestor. Posteľ bola špeciálne prispôsobená svišťovi, takže bola vyrobená zo sladko voňajúceho sena.

„Ďakujem,“ povedal pán Gibson a znova si zívól, zatiaľ čo si dával dolu kravatu. Lahol si na posteľ a zdalo sa, že okamžite zaspal.

„Žiadny problém,“ zašepkala Mona. „Príjemný zimný spánok, pán Gibson. Dobre si oddýchnite.“

Už-už bola na odchode s lampičkou v rukách, keď sa svišť na posteli prudko posadil.

„Tieň!“ skríkol.

Mona podskočila od ľaku.

Starý svišť mal uši nastražené a oči naširoko otvorené.

„Pán Gibson, čo sa deje?“

Zdalo sa však, že ju nepočuje. „Tieň!“ zvolal znova a triasol packou vo vzduchu. Tieň však

akoby zmizol a pán Gibson sa rozplakal: „Tieň, ach, tieň. Toto je zlé znamenie. Toto je zlé, zlé...“

„Ako to myslíte? Pán Gibson, čo je zlé?“ Snažila sa hovoriť pokojne, hoci srdce jej šlo vyskočiť z hrude.

„Nebezpečenstvo!“ zvolal svišť a Mona netušila, či jej odpovedá, alebo stále prevráva k svojmu neviditeľnému tieňu. „Prichádza nebezpečenstvo,“ pokračoval, „prichádza zvonka a zakráda sa dovnútra.“

„Ako to myslíte?“ spýtala sa Mona znova, srdce sa jej rozbúchalo ešte viac.

Ale pán Gibson už neodpovedal.

Namiesto toho sa po chvíľke ticha zvalil späť na posteľ. „Tieň, tieň, tieň...“ šomral si popod nos, jeho hlas však už nebol taký ostrý. Znova silno zazíval, prikryl sa dekou, zavrel oči a začal chrápať.

Keď Mona po špičkách vychádzala z jeho izby, triasol sa jej chvost. Potichu za sebou zavrela dvere a obrátila tabuľku – na rozdiel od

ostatných na nej stálo: *Prosím, zobudte ma skoro, musím nájsť svoj tieň.*

Keď bola späť na chodbe, zhlboka sa nadýchla. Zrejme sa bála zbytočne, určite nikde nečíhalo žiadne nebezpečenstvo. Jedno motto hotela predsa hlásalo: „Vyspíte sa v bezpečí, hojne sa najedzte a buďte v *Hoteli v srdci lesa* šťastní.“

Napriek tomu sa však Mona ponáhľala za pánom Lesným, aby ho informovala o zvláštnej a ťaživej predpovedi.

